

Pri nas imamo namreč šmarnice zjutraj. Ali je lepo, ko gremo v jutranjem hladu v cerkev! Rosa na travnikih se blešči v svetlobi vzhajajočega solnca, duh cvetja se dviga in ptičja pesem nas spremlja od hiše pa do cerkve in spet od cerkve nazaj do doma. Škoda, da zdaj ne moreš k nam; Ti bi znorela od veselja.

Vsako nedeljo popoldne bomo pri petih litanijah odpevali mi, šolski otroci, pod vodstvom naše gospodične učiteljice. Že zdaj se veselim, kako bo lepo. Tako bomo peli kakor ptički!

Še o šolskem izletu bi Ti rada nekaj napisala, pa pravijo, da letos za kazen ne bomo nikamor šli. Lani so se nekateri prenerodno vedli, preveč so razgrajali, preveč predrzno so plezali po nekem starem zidovju, par jih je padlo in so se precej opraskali. Morebiti je bilo še kaj hujšega, pa jaz za to ne vem.

Vidiš, zaradi par takih nerodnežev bomo morali pa vsi doma ostati. Kar malo hudo se mi zdi, da bom morala zaradi drugih trpeti. Ko bom jaz v šoli učila, bom rekla drugače: »Nagajivcev nočem, tudi za drag denar ne. Vsi drugi boste pa šli z menoj.«

Kaj praviš, ali bom jaz kdaj učiteljica? Ali pa Ti? Potem bi pa obe skupaj učili na eni šoli. Vedno bi bili lahko skupaj. Kaj lepšega si ne morem želeti.

Moram končati. Mama me kličejo k večerji. Zdaj pa: ali boš prišla o velikih počitnicah k nam, ali pa Ti ne bom nikoli več pisala.

Upam, da se boš odločila za prvo in da boš prišla obiskat

Svojo ljubečo Te

Franciko.

Ciril Podržaj: Kraška reka.

KO je kraška reka, ta trpinka, ki je v življenju vajena vsega hudega, pritekla do Jadranskega morja, je obstala v negotovosti.

Kdor je skušen, je previden.

»O dobro morje,« se je obrnila s prošnjo na morske valove, »povej mi, kje bo bolje zame, ali bi šla na globoko, ali bi tekla po površini?«

»Otrok moj,« prijazno odgovori morje, »pojdi, kamor ti je ljubo. Mislim pa, da je na površini najlepše...«

»Toda burja me bo našla in me bo prekucevala...«

»Pa se razlij po globinah!«

»Tam pa zlatega solнца ne bom videla!«

Morje se je smehljalo.

»Če je tako, pa vzemi vsakega nekaj. Na svetu ni nikdar vse prav. Bodi tvoj dom povsod, teči na globoko in na visoko, zgoraj po gladini in spodaj po prepadih.«

Ta nasvet je reki ugajal. Zato se razlivajo vode kraške reke po gladini Jadranskega morja in gledajo zlato solnce — brodijo pa tudi po morskih globinah in prepadih, kamor burja nima dostopa.

Če pa ubožico kdaj v globini ujeda in zmaguje žalost, ali če jo na vrhu neusmiljeno premetava in preganja burja, tedaj se potrpežljiva Kraševka tolaži, rekoč:

»Na svetu ni nikdar vse prav.«

Gregor Mali: Najlepša.

(Dramatičen prizor.)

(Marjan, Mirko in Janko pridejo na oder in se postavijo pred Marijino sliko.)

Marjan:

K tebi, Marija, sem v vrtec prišel,
vest bi skrivnostno ti rad razodèl
Ljubim te, Mati, ti solnčna Gospa,
zvezda najlepša — odsev si Boga.
Duša ti moja slavo prepeva,
moje srce le zate gori,
solnce brezmadežno tebe obseva,
ti si najlepša med vsemi stvarmi.

Mirko:

Čista ljubezen je tvoja obleka,
vdana ponižnost ti dušo krasi,
milost, dobrotà v tebi se steka,
v srcu ti lilija bela dehti.

Janko:

Solnce pred tvojo lepoto se skrije,
biser pred tvojim sijajem bleði.